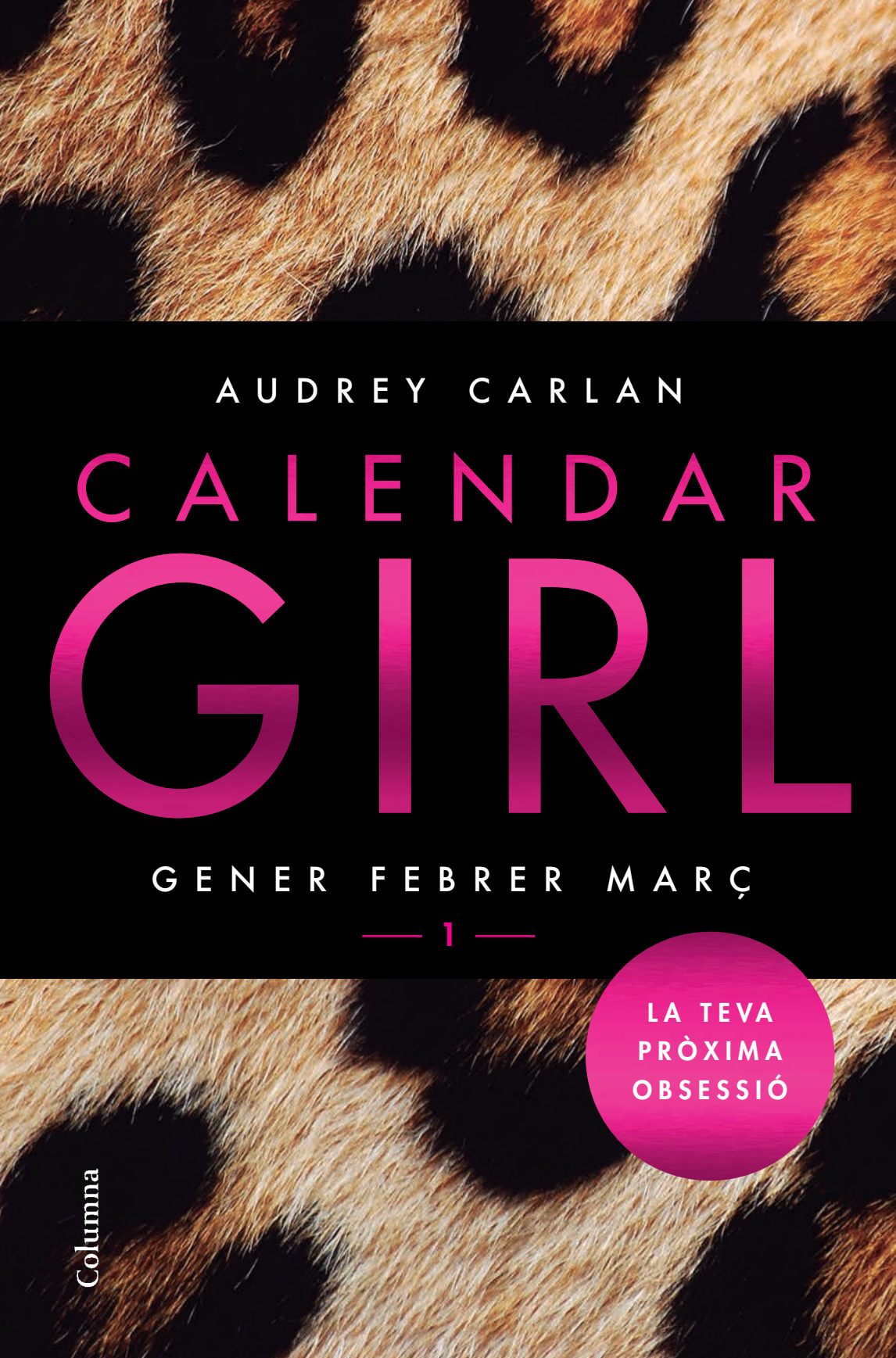


A close-up, high-contrast photograph of a lion's fur, showing the texture and color variations from golden-brown to dark brown. The fur is the background for the entire cover.

AUDREY CARLAN

CALENDAR
GIRL

GENER FEBRER MARÇ

— 1 —

LA TEVA
PRÒXIMA
OBSESSIÓ

Columna

AUDREY CARLAN
CALENDAR
GIRL 1

Traducció de Núria Parés Sellarès

COL·LECCIÓ CLÀSSICA
TÍTOL ORIGINAL: *CALENDAR GIRL. VOLUME ONE*
PRIMERA EDICIÓ: JUNY DEL 2016
© WATERHOUSE PRESS, LLC, 2015
© DE LA TRADUCCIÓ: NÚRIA PARÉS SELLARÈS, 2016
© EDITORIAL PLANETA, S.A.
© COLUMNNA EDICIONS, LLIBRES I COMUNICACIÓ, S.A.U.
AV. DIAGONAL, 662-664 - 08034 BARCELONA
ISBN: 978-84-664-2106-5
DIPÒSIT LEGAL: B. 9.285-2016
FOTOCOMPOSICIÓ: VÍCTOR IGUAL, S.L.
CARRER ARAGÓ, 390 - 08013 BARCELONA
IMPRÈS A: CAYFOSA

www.columnnaedicions.cat

Queda rigorosament prohibida sense autorització escrita de l'editor qualsevol forma de reproducció, distribució, comunicació pública o transformació d'aquesta obra, que serà sotmesa a les sancions establertes per la llei. Podeu adreçar-vos a Cedro (Centro Español de Derechos Reprográficos, www.cedro.org) si necessiteu fotocopiar o escanejar algun fragment d'aquesta obra (www.conlicencia.com; 91 702 19 70 / 93 272 04 47). Tots els drets reservats

Índex

Calendar Girl. Gener	11
Calendar Girl. Febrer	149
Calendar Girl. Març	279

GENER

L'amor de debò no existeix. Durant anys em vaig pensar que sí. De fet, em pensava que l'havia trobat. Quatre vegades, per ser exactes. A veure, anem per ordre:

En Taylor. El meu amor d'institut. Vam sortir durant tots els anys de secundària. Era un jugador de beisbol boníssim. El millor que l'institut havia tingut mai. Corpulent, amb més músculs que cervell, i una tita de la mida d'un cacauet. Segurament per culpa de tots els esteroides que es prenia d'amagat meu. Em va deixar la nit de la graduació. Va fugir amb la meua virginitat i amb la cap de les *cheerleaders*. Vaig sentir a dir que havia abandonat la universitat i que treballava de mecànic en un poble qualsevol amb dos fills i una dona que ja no l'animava ni l'aplaudia.

Després hi va haver l'ajudant de professor de la classe de psicologia a Las Vegas Community College. Es deia Maxwell. Estava convençuda que aquell noi caminava per sobre de l'aigua. Però resulta que va caminar sobre el meu cor i el va trepitjar follant amb una noia de cadascuna de les classes que feia com a AP (ajudant de professor).

En el seu cas, però, AP significava Anques i Pits, i s'assegurava que pogués aconseguir-ne molts. D'acord. Va acabar deixant prenyades dues noies al mateix temps, i després el van fotre fora de la universitat per mala conducta. Als dinou anys, ja tenia dues mares de bebès reclamant-li la manutenció dels fills. En el fons, hi havia alguna mena de cosa poètica, en això. Gràcies a Déu que jo l'hi vaig fer enfundar bé abans de clavar-me-la.

Als vint anys em vaig agafar un descans. Em vaig passar tot l'any servint taules a l'MGM Grand de Las Vegas Strip. És allà on vaig conèixer l'afortunat número tres, en Benny. Només que jo no vaig tenir sort i ell tampoc. Era un comptador de cartes. En aquell moment, em va dir que era comercial, que treballava per als casinos i que li encantava jugar a pòquer. Vam tenir un rotllo apassionat, però no va ser romàntic en absolut. Em sembla que vaig passar la major part del temps borratxa i a sota d'ell, però, per desgràcia, em vaig pensar que m'estimava. M'ho deia constantment. Va durar dos mesos; bevíem, nedàvem a la piscina de l'hotel i follàvem tota la nit en una de les habitacions que em deixava el meu amic del servei de neteja. Li servia begudes gratis a ell i als seus amics al bar, i la majoria de nits em passava la clau d'una habitació. Funcionava. Fins que va deixar de funcionar. Van enxampar en Benny comptant cartes i va desaparèixer. El primer any després de la desaparició, estava frenètica. Llavors em vaig assabentar que li havien fotut una pallissa que gairebé li havia costat la vida. Va estar un temps a l'hospital i després va marxar de la ciutat, abandonant-me sense dir-me absolutament res.

L'últim error és el que podríem dir que va ser la gota que va fer vessar el got. El motiu pel qual vaig quedar convençuda que l'amor de debò és una invenció de les

empreses de targetes de felicitació i de la gent que escriu novel·les d'amor i comèdies romàntiques. Es deia Blaine, però tanmateix s'hauria pogut dir Llucifer. Era un home de negocis refinat. Faig servir l'expressió «home de negocis» en termes generals. Perquè, en realitat, era un usurer. El mateix usurer que va prestar al meu pare més calés dels que ell mai podria arribar-li a tornar. Primer va anar contra mi, després contra ell. En aquell moment jo em pensava que el nostre amor era com el dels contes de fades. En Blaine em va prometre el món i em va donar l'infern a la terra.

—Per això crec que hauries d'acceptar aquesta feina de la teva tieta i deixar-ho córrer tot. —La meva millor amiga, la Ginelle, va fer espetegar el xiclet contra l'auricular del telèfon. Em vaig apartar l'aparell de l'orella—. És l'única sortida, Mia. Si no, com penses alliberar el teu pare d'aquest deute que té amb en Blaine i els seus pinxos?

Vaig beure un glop d'aigua fresca mentre el sol de Califòrnia dividia les gotes en petits puntets de llum a través de l'ampolla ondulada.

—No sé què fer, Gin. No tinc aquesta quantitat de diners. De fet, no tinc cap quantitat de diners. —Vaig sospirar, i va sonar fort i massa dramàtic fins i tot per a mi.

—A veure, tu sempre has estat una noia enamoradissa...

—Això s'ha acabat! —vaig recordar a la meva amiga de tota la vida.

A través del telèfon, vaig poder sentir de fons el soroll de Las Vegas. La gent creia que el desert era un lloc tranquil. No pas a la Strip, l'avinguda principal. Les màquines escurabutxaques i les campanetes dringaven amb un brunzit monòton pertot arreu. No te'n podies escapar de cap manera.

—Ja ho sé, ja ho sé. —Es va canviar el telèfon de posició i em va crepitat a l'orella—. Però t'agrada el sexe, oi?

—No sóc com la Barbie, Gin. No cal saber matemàtiques per a això. Sisplau, no em facis preguntes estúpides. Aquí m'estic morint. —O, més aviat, si no trobava la manera de reunir un milió de dòlars, seria el meu pare el qui es moriria.

La Ginelle va remugar i va fer una bombolla amb el xiclet.

—A veure, si agafes la feina d'acompanyant, l'únic que hauràs de fer és posar-te ben guapa i follar molt, oi? Fa mesos que no fas un clau. Potser fins i tot t'ho passaràs bé, no?

La Ginelle és la millor a l'hora de trobar la manera perquè fer de prostituta cara sembli una feina meravellosa.

—Això no és *Pretty Woman*, i jo no sóc la Julia Roberts.

Vaig anar cap a la moto, una Suzuki GSXR 600, a la qual em referia simplement com a Suzi. Era l'única cosa de valor que posseïa. Vaig penjar una cama sobre el seient, vaig col·locar bé el mòbil i vaig activar l'altaveu. Em vaig agafar els cabells negres en tres flocs gruixuts i em vaig fer una trena.

—Mira, ja sé que m'ho dius amb tota la bona intenció, i sincerament no sé què faré. Jo no sóc una puta. Si més no, no vull ser una puta. —Aquella simple idea m'omplia el pit de terror—. Però sé que he de pensar en alguna solució. He de guanyar calés de manera formal, i ràpid.

—Sí, esclar. Fes-me saber com va la reunió amb Acompanyants Exquisides. Truca'm aquest vespre, si

pots. Merda, arribaré tard a l'assaig, i encara no m'he canviat. —La veu se li va tornar fatigosa, i me la vaig imaginar corrent pel casino per anar a treballar, amb el mòbil encastat a l'orella, important-li un rave qui la mirava o si algú creia que era una beneita. Era això el que la feia tan especial. Deia les coses tal com eren... sempre. Com jo.

La Ginelle treballava a l'espectacle de striptease *Nines precioses* a Las Vegas. Tal com indica el nom, la Ginelle era mona i dolça i sabia exactament com havia de moure el cul. Homes d'arreu del món venien a la Strip per veure aquell espectacle pujat de to. Tanmateix, no guanyava prou diners per treure'm del mal pas, ni a mi ni al meu pare, tot i que tampoc no l'hi hauria demanat.

—D'acord, t'estimo, malparida —vaig dir, amb veu dolça, mentre enfonsava la trena pel coll de la jaqueta de pell perquè em caigués entre els omòplats.

—Jo t'estimo més, bruixa.

Vaig ficar la clau al contacte de la moto, la vaig engegar i em vaig posar el casc. Vaig guardar el mòbil a la butxaca interior de la jaqueta, vaig prémer el gas i vaig accelerar cap a un futur que no volia, però que era impossible poder evitar.

—Mia! Reina meva! —va dir la tieta, mentre em feia una abraçada amb els seus braços ossuts i m'aixafava contra el seu pit. Era forta per ser tan menuda. Duia els cabells negres recollits en un elegant monyo francès. Portava una camisa blanca fina com la seda, probablement perquè era de seda, per dins d'una faldilla de tub de pell negra, tot plegat combinat amb uns talons d'agulla d'aquells que tenen la sola vermella i que havia vist tot fullejant l'últim

número del *Vogue*. Estava guapa. Més que això, tenia un aspecte *car*.

—Tieta Millie, quina alegria! —vaig dir, però de seguida vaig veure dos dits amb les ungles llargues i pintades de color vermell viu que em feien callar.

Va fer petar la llengua.

—Ep, aquí m'has de dir senyora Milan. —Vaig posar els ulls en blanc per aconseguir un efecte dramàtic. Ella va aprimar els seus com a resposta—. A veure, preciosa, en primer lloc, no posis els ulls en blanc. És groller i poc femení. —Va aprimar els llavis—. En segon lloc... —Va caminar al meu voltant examinant-me com si fos una obra d'art, una estàtua. Una cosa freda i impenetrable. Potser ho era. Duia un vano de puntes negres a la mà, i l'anava obrint i tancant i després es picava el palmell mentre m'observava—. No em diguis Millie. Aquesta dona és aigua passada, va morir quan el primer home en qui vaig confiar em va fregar el cor i el va llançar als gossos.

Quina imatge més cruel, però la tieta Millie sempre havia sigut honesta.

—Barbeta enlaire. —Va donar-me un copet a sota la barbeta per obligar-me a alçar-la immediatament. Després va fer el mateix a la franja nua de pell sensible del capdavall de l'esquena, on la samarreta estreta no arribava fins als texans ajustats que m'encantaven. Vaig redreçar l'esquena de cop i vaig treure el pit enfora. El seu somriure de pintallavis vermells es va eixamplar per mostrar una dentadura perfectament blanca i cuidada. Les dents eren el més bonic que es podia comprar amb diners i eren una despesa habitual de les noies riques de Los Angeles. No podia fer dues passes sense topar-me amb algú que anava al dentista més del que és medicament necessari, però menys del que visitava el dermatòleg per a les inyec-

cions mensuals de Botox. La tieta Millie òbviament era una clienta regular dels centres d'estètica. Tanmateix, malgrat que ja s'acostava als cinquanta, s'havia de reconèixer que era prou atractiva.

—Bé, definitivament ets preciosa. I encara ho seràs més quan et posem alguna cosa presentable i et fem les fotos de mostra. —Va contraure la cara en una ganyota mentre m'examinava la trena de motorista.

Vaig apartar-me i vaig topar contra una cadira de pell que tenia al darrere.

—Encara no he accedit a res.

Els ulls de la Millie es van aprimar fins a formar una ratlla.

—No em vas dir que necessitaves molts diners, i ràpid? Per alguna cosa relacionada amb el meu inútil cunyat que era a l'hospital, que tenia problemes.

Va seure lentament, va encreuar les cames i va col·locar els canells delicadament sobre els braços blancs de la cadira. A la tieta Millie mai no li havia agradat el pare. I era una llàstima, perquè ell havia fet tot el que havia pogut com a pare solter, especialment quan la germana de la tieta, la meva mare, va abandonar les seves dues filles. Jo tenia deu anys, aleshores. La Madison en tenia cinc i, a dia d'avui, no té ni un petit record de la nostra mare.

Em vaig mossegar el llavi i vaig mirar fixament aquells ulls verds. Ens assemblàvem molt. Deixant de banda tots els retocs que s'havia fet, era com mirar-me en un mirall d'aquí a vint-i-cinc anys. Tenia els ulls del mateix color verd clar, gairebé groc, que sempre fascinaven a tothom. «Verd ametista», en deien. Com mirar un diamant d'un to verd molt peculiar. Els cabells eren exactament del mateix to negre atzabeja, tan fosc que quan els tocava la llum directa hauries dit que eren de color blau marí.

Vaig redreçar les espatlles en aquella cadira incòmoda i vaig respirar fondo.

—Sí, el pare s'ha ficat en un merder gros aquesta vegada amb en Blaine. —La Millie va tancar els ulls i va brandar el cap. Em vaig mossegar el llavi mentre em venia al cap la imatge del pare, pàl·lid i demacrat, amb blaus per tot el cos inert en aquell llit d'hospital—. Està en coma. Fa quatre setmanes li van fotre una bona pallissa. Encara no s'ha despertat. Els metges creuen que podria ser pels danys al cervell, però no saben per a quant de temps en té. Li van trencar molts ossos. Encara va enguixat —vaig explicar.

—Mare de Déu. Salvatges —va murmurar, i va alçar una mà per passar-se un floc de cabells darrere l'orella, amb un gest de serenitat i en silenci. L'havia vist fer-ho altres vegades. La Millie era una mestra de la manipulació i podia controlar les seves emocions millor que ningú. Tant de bo jo tingués aquell talent. El necessitava.

—Sí. I la setmana passada, mentre vetllava el pare al llit de l'hospital, un dels pinxos d'en Blaine em va venir a veure. Em va dir que el pare estava acabat. Si no recuperaven els diners *amb* interessos, el matarien. I després ens vindrien a buscar a la Maddy i a mi, perquè els paguéssim. Ho va anomenar «deute del supervivent». Vés a saber què és. La qüestió és que he de reunir un milió de dòlars, i ràpid.

La tieta Millie va prémer els llavis sense parar de donar-se copets al tou del dit polze amb l'ungla de l'índex. Aquell tic incessant em feia posar nerviosa. Com podia estar tan tranquil·la, tan insensible? La vida d'un home, la meva i la de la meva germana petita penjaven d'un fil. El pare li importava ben poc, però sempre havia tingut una debilitat per mi i per la meva germana.

La Millie em va llançar una mirada ferotge i guspirejant, amb una emoció desconeguda.

—Ho pots aconseguir, en un any. Creus que et concedirien un any, si fessis pagaments avançats? —Va alçar la cella mentre concentrava tota la seva atenció en mi.

Els pèls dels braços se'm van eriçar i vaig tirar les espatlles enrere com a mecanisme de defensa. Vaig brandar el cap.

—No ho sé. Estic segura que en Blaine vol els diners, i com que vam estar junts fa un temps, suposo que podria demanar-l'hi com a favor. A aquest sàdic fill de puta sempre li havia agradat tenir-me de genolls suplicant.

—Estalvia't les teves aventures sexuals, preciosa —va somriure amb malícia—. Doncs bé, em sembla que t'hauem de posar a treballar immediatament. Només clients de màxim nivell. Ja ens podem posar en marxa. Necessito que siguis aquí demà de bon matí per a la sessió de fotos. Això ens ocuparà tot el dia. Farem fotografies, alguns vídeos, etc. Els diré als nois que ho penguin tot a la web l'endemà mateix.

Tot anava molt ràpid. Les paraules «Ho pots aconseguir» em ressonaven a les orelles com si fossin un salvavides, una barca a mar obert envoltada de taurons, però encara surant a la superfície.

—Però he de dormir amb ells? Vull dir que ja sé que hi ha diferents tipus d'acompanyants. —Vaig tancar els ulls i vaig esperar fins que una cosa càlida em va agafar la mà. La tieta m'havia posat una mà sobre la meua.

—A veure, preciosa, no has de fer res que no vulguis fer. Però per aconseguir aquesta quantitat de diners, potser valdria la pena que ho consideressis. Els meus clients i jo tenim un acord no escrit, si vols. Les meves noies dormen amb ells, i ells afegeixen un vint per cent més als

honoraris. Aquest vint per cent es paga en efectiu, dins d'un sobre que deixen a l'habitació de la meua noia. Res d'això té cap relació amb mi o amb el meu servei, ja que la prostitució és illegal a Califòrnia. —La Millie es va tocar la barbeta amb el dit índex—. Però les meves noies bé han de cobrar més si ofereixen aquest avantatge, no et sembla?

Em va picar l'ullet. Vaig assentir sense convicció. No sabia què havia de pensar, però vaig decidir estar-hi d'acord de totes maneres.

—Et contractaré per mesos. És l'única manera d'aconseguir un xec de sis xifres cada mes. —Els ulls verd clar li brillaven. Fins al punt que vaig creure que això podria ser fàcil si aconseguia tenir una ment oberta—. Aniràs allà on l'home vagi, i seràs el que ell necessiti durant aquell mes. Que quedi clar que jo no venc sexe. Si te'n vas al llit amb ells, és perquè vols, tot i que quan vegis alguns dels homes que tinc a la llista d'espera t'ho pensaràs dues vegades, això de no ficar-t'hi al catre, per no parlar de la recompensa extra. —Va somriure i es va aixecar. Va donar la volta a l'escriptori de vidre, va seure i es va girar cap a l'ordinador en silenci, donant-me a entendre que ja me'n podia anar. Jo estava clavada a la butaca de pell, incapaç de moure'm. Un munt de pensaments sobre com coi faria tot això se m'arremolinaven dins del cap com voltors malvats, perseguint i picotejant la meua moral com si fos una presa viva disponible per serçada.

—Ho faré —vaig sentir-me xiuxiuejar a mi mateixa.

—Per descomptat que sí. —Em va mirar per sobre l'ordinador. Els llavis li van dibuixar un somriure torçat—. No tens cap altra opció si vols salvar el teu pare.

L'endemà va ser un frenesí d'activitat. Em vaig sentir com el personatge de Sandra Bullock a *Miss Agent Especial*. Em van grapejar, polir i depilar cada centímetre del cos. Em sentia com un coixí de les agulles humà, i al final vaig estar a punt de donar un cop de puny a l'estilista que la Millie havia contractat per «arreglar-me». L'expressió era seva, no meva. Quan em vaig mirar al mirall, amb prou feines vaig reconèixer la dona que hi vaig veure. Els meus cabells llargs i foscos brillaven més que mai, i em queien formant unes ondes perfectes per les espatlles i l'esquena. A tot arreu on la llum em tocava la pell, un efecte brillant espurnejava. El to bronzejat que m'havia esforçat a aconseguir durant setmanes sota el sol de Califòrnia ara brillava com la mel i destacava els meus millors trets. El vestit que havia triat per a mi era de color lavana, cenyit i còmode. S'adaptava perfectament a cada corba i múscul del cos i li conferia l'efecte desitjat. Sexi i elegant. Semblava un àngel negre quan el fotògraf em va fer seure en un banc de marbre blanc. Em va fer posar d'una manera i d'una altra, i al cap de poc ja no em costava gens posar amb aire seductor i amb la mirada perduda i mancada d'emocions. Així és com havia de ser ara. Sense emocions.

Quan vam acabar i em vaig tornar a posar la roba de carrer, que sempre consistia en uns texans i una samarreta ajustada, em vaig dirigir de nou al despatx de la Millie, bé, de la *senyora Milan*.

—Reina, aquestes fotos són fantàstiques! Sempre he sabut que series perfecta per fer de model. —Va clicar alguna cosa a l'ordinador mentre jo donava la volta a la taula per fer una ullada al que estava mirant. Em vaig quedar sense aire als pulmons quan vaig veure la imatge que el fotògraf havia captat de mi mateixa.

—Impressionant. —Durant uns instants, em vaig quedar sense paraules—. No em puc creure que sigui jo. —Vaig començar a brandar el cap mentre es carregava una imatge rere l'altra a la web d'Acompanyants Exquísides. Si no hagués sabut segur que era jo, no m'ho hauria cregut mai.

Un petit somriure va lliscar als llavis de la tieta.

—Ets preciosa. —Em va mirar als ulls—. T'assembles tant a...

—És igual. —Vaig brandar el cap i vaig repenjar el maluc a la taula de vidre; no tenia ganes de sentir-li dir que m'assemblava molt a la mare—. I ara què? —vaig preguntar, mentre encreuava els braços davant del pit com si tingués l'estranya necessitat de protegir-me del que fos que hagués de passar després.

Es va reclinar a la butaca de pell negra, amb els ulls guspirejant.

—Vols veure la teva primera assignació?

Una lenta sensació de por em va pujar per l'espina, però vaig tensar les espatlles i la vaig mirar amb l'expressió afable.

—Comença el joc.

La Millie va riure i tot seguit va fer uns quants clics al navegador d'internet fins que va aparèixer la imatge d'un dels homes més insuportablement guapos que havia vist mai. No hi havia res que pogués treure mèrit a la impressionant bellesa d'aquell home. Tot i ser una foto clarament corporativa, els cabells rossos, els ulls verds i la mandíbula esculpida eren trets destacables. Duia els cabells llargs, escalats, una mica esbullats però perfectament pentinats, amb aquell aire despreocupat que ara estava tan de moda. Alguna cosa no quadrava. Aquell home no passava dels trenta. A més, no era de la mena de païos que

necessiten contractar una parella. Més aviat semblava un home que tenia les dones als seus peus i que perdien el cap de la luxúria que sentien per ell.

—No ho entenc. Per què... —vaig assenyalar l'home guapo i somrient de la foto— necessita una parella?

La tieta es va reclinar a la cadira, va ajuntar les mans sobre la falda i va somriure.

—T'ha triat a tu.

Sé que devia fer cara de no entendre res, perquè va continuar precipitadament.

—He enviat personalment les primeres fotos de prova a ell i a la seva mare. Hi treballo molt, amb la seva mare. La qüestió és que ell ha acceptat la proposta. T'enviarà un cotxe demà al matí. És d'aquesta zona, però tot i així has de quedar-te a casa seva durant els propers vint-i-quatre dies.

Va ser com si m'haguessin colpejat el cap amb un bat de beisbol imaginari, perquè immediatament vaig replicar:

—Vint-i-quatre dies! Que estàs sonada? Com vols que accepti feines o em presenti a proves? —La meua carrera d'actriu no era cap gran cosa, però tenia un agent baratet que m'enviava a fer feinetes de tant en tant. A més, hi havia el restaurant on treballava als vespres.

La Millie em va mirar com si m'hagués atrevit a dir una bestiesa molt gran. Els llavis se li van comprimir en una línia prima, i el nas se li va arrugar de manera poc atractiva.

—Mia, deixaràs totes les teves feines com a mínim durant un any. Ara ets una treballadora d'Acompanyants Exquisides. Les teves assignacions aniran d'un a vint-i-quatre dies, depenent de les necessitats del client. Com que necessites guanyar un munt de diners en molt poc

temps, has d'agafar les feines més importants. Després d'aquests vint-i-quatre dies, podràs passar-te la resta del mes a casa per relaxar-te, recuperar-te i fer-te els tractaments de bellesa que necessitis. Cada tombant de mes al calendari, se t'assignarà una nova parella.

—No m'ho puc creure! —Vaig començar a caminar amunt i avall pel despatx; de sobte em sentia com un animal engabiats ansiós de llibertat. M'acabava d'adonar que la meua vida tal com la coneixia s'havia acabat. Ja no tindria més cites normals, tot i que tampoc no havia sortit amb ningú, últimament. S'havien acabat les proves, o sigui que la meua incipient carrera d'actriu es convertiria en un record llunyà. I pràcticament no tindria temps per veure el pare, la Maddy o la Ginelle.

—Doncs t'ho pots ben creure, maca. Això no és cap broma. El que el teu exnòvio està fent amb el teu pare t'ha abocat a prendre aquesta decisió. Pots considerar-te afortunada que t'estigui fent un lloc a la meua empresa. No siguis desagradida. I ara seu i calla! —La seva veu estava completament desproveïda de la calidesa habitual i s'havia transformat en el to fred i formal d'una empresària decidida.

—Perdona. —La tieta intentava ajudar-me, però tot això era tan... sobtat. Increïble. Em vaig enfonsar a la butaca del davant de l'escriptori i vaig repenjar el cap a les mans. Bellugar-lo unes quantes vegades no va canviar el resultat. Ara era una noia de lloguer. Cada mes m'assignarien un home nou, i si em ficava al llit amb ells guanyaria un vint per cent més en efectiu.

Vaig brandar el cap i em vaig posar a riure. Un riure d'aquells que demostrava que estava ben boja. Vaig repenjar el cap sobre la pell freda de la butaca i vaig mirar el sostre blanc. Al cap d'uns instants, em va inundar una

determinació que em va calmar. Això era el que havia de fer. Per tant, deixaria que un home sexi em portés a avorrits sopars de negocis i on fos que tingués pensat. No m'havia de ficar al llit amb ells, i el més important: era impossible que me n' enamorés. Amb un home diferent cada mes, no hi havia prou temps per quedar encisada tal com havia fet en el passat. Qui ho diu, que he de renunciar a la meua carrera d'actriu? Quina millor manera de perfeccionar el meu talent artístic que fer el paper que aquells homes volien que fes? I cada final de mes, el pare estaria salvat. Sempre que en Blaine s'avingués als pagaments mensuals, això funcionaria.

Em vaig aixecar i vaig allargar la mà a la tieta. El seu somriure era maliciós però sexi. Era molt bona, fent la seva feina.

—D'acord, *senyora Milan* —vaig emfatitzar el seu nom perquè entengués que acceptava el compromís—. Em sembla que sóc la seva noia de calendari.